

ลุงกึ่ง คนกินคางคก

ที่หมู่บ้านหนองตาขาว ถ้าเอ่ยชื่อลุงกึ่งทุกคนต่างรู้จักดี สาเหตุที่ผู้คนในหมู่บ้านรู้จักแกเพราะนิสัยไม่ค่อยดีของลุงกึ่ง แกเป็นคนขี้เมา ชอบกินเหล้าเม้าหม่าเป่ทุกวัน งานการไม่ทำขลุกอยู่ในวงเหล้ากับเพื่อน ป้าแรมเมียแกทั้งบ่บ่ทั้งด่า แต่ลุงกึ่งไม่สนใจเสียงบ่น สูดทำยาป้าแรมก็เลยต้องปล่อยตามเลย

แกตั้งวงเหล้านั่งกินกันตั้งแต่เช้าจรดเย็น มีกับแกลุ่มจานโปรดคือคางคกผัดเผ็ด ว่ากันว่าเนื้อคางคกรสชาติอร่อยกว่าเนื้ออึ่งอ่างและกบ ซึ่งหาง่ายไม่ว่าฤดูไหน ผมเคยอยากทดลองกินเนื้อคางคกดูว่าจะอร่อยสมคำร่ำลือหรือเปล่า แต่ยังไม่เจอใจเอาใจเมื่อเห็นผิวหนังตะปุ่มตะป่ำดูน่าเกลียด นึกถึงที่โรกั๊วะอะดะอะอมกินไม่ลง

คางคก เป็นสัตว์ที่มีผิวหนังเป็นตะปุ่มตะป่ำดูน่าเกลียด คนที่นำเนื้อคางคกมาทำอาหาร ต้องเป็นคนที่มีความรอบรู้ในการทำ เพราะในตัวคางคกมีพิษร้ายที่อาจเป็นอันตรายถึงชีวิตของผู้กินได้ บางคนบอกว่าคางคกมีเส้นเมออยู่ในตัวมัน แต่ความจริงคางคกไม่ได้มีเส้นเมอ แต่ส่วนที่มีพิษในตัวของมันคือพวกเครื่องในที่เป็นตับไตไส้พุงของมัน คนที่กินส่วนนี้เข้าไปจะมีอาการชาที่ปาก ถ้ากินเข้าไปมากๆ จะมีอาการชากรรไกรแข็ง ชาไปทั่ว ถ้ารายที่เป็นหนักๆ จะมีอาการตาฝ้า ชักกระตุกและเสียชีวิตในที่สุด นี่คือนิสัยที่ฝังอยู่ในตัวของคางคก

แต่คนที่รู้วิธีการทำ เมื่อฆ่าคางคกเสร็จก็จะถลกหนังมันออก แล้วผ่าท้องควักเครื่องในของมันทิ้งแล้วนำเนื้อไปปรุงอาหาร แค่นี้คนกินก็จะปลอดภัย

ลุงกึ่งซึ่งรู้วิธีการทำเป็นอย่างดี เมื่อจับคางคกมาได้ แกก็จะใช้ไม้ตีที่หัวมันให้ตายก่อนแล้วถลกหนังทิ้ง แล้วลุงกึ่งใช้มีดกรีดหน้าท้องควักเครื่องในทิ้งเอาเฉพาะเนื้อมาปรุงเป็นอาหาร ผัดเผ็ดจะอร่อยมาก ลุงกึ่งจะจับมาปรุงเป็นกับแกลุ่มเหล้าเป็นประจำ เวลาผ่านไปจนกระทั่งลุงกึ่งเริ่มมีอาการประหลาดคือ มีอาการคันไปทั่วตัว แกใช้มือเกา เมื่อเกามากๆ ผิวหนังของแกก็อักเสบบวมแดงขึ้น คันหนักๆ เข้า ผิวหนังก็อักเสบบวมแดงปูดโปนเป็นตะปุ่มตะป่ำทั่วร่างกายคล้ายหนังคางคก

ป้าแรมจึงพาไปพบแพทย์ แพทย์ตรวจแล้วทำห่างุนง เพราะไม่เคยพบเจอโรคดังกล่าวมาก่อน จึงให้ยามาทานแก้คันก็พอทุเลา แต่ผิวหนังที่เป็นตะปุ่มตะป่ำก็ยังเป็นอยู่เหมือนเดิม แต่ผมคิดว่าโรคประหลาดที่ลุงกึ่งเป็นน่าจะเป็นโรคกรรมเสียมากกว่า เพราะลุงกึ่งชอบฆ่าคางคกมาเป็นอาหาร

ที่มา: หนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๑๒๗ หน้า ๑๘-๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๙

